

ပြည်ထောင်စု

မိုးစက်ပွင့်

အကြင်နာ
သူသိပါစေ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်သူ...

မင်းထားရာနေ

မင်းစေရာသွား

မင်းအပါးမှာ ခိုတွယ်ခွင့်၊

မိုးပွင့်ကလေး ငါဖြစ်ချင်တယ်...။

ချစ်သူ...

မင်းခိုင်းတာလုပ်

မင်းအုပ်မယ့် လက်တွင်း

တစ်ပွင့်ချင်းခြေ... အပိုင်းပိုင်း၊

ပန်းရိုင်းကလေး... ငါဖြစ်ချင်တယ်...။

ချစ်သူ...

မင်းခတ်ရင်မြည်

မင်းမသီရင်တိတ်

မင်းအတိတ်ကို... မေ့ဆေးပေး

ဂစ်တာလေး... ငါဖြစ်ချင်တယ်...။

ဒါပေမဲ့... ချစ်သူ...

မိုးပွင့်ကလေး ငိုနေတယ်

ပန်းရိုင်းကလေး အသည်းကွဲနေတယ်၊

ဂစ်တာကလေး... ကြိုးပြတ်သွားခဲ့တယ်...။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းကလို့ အစချီရအောင် ပုံပြင်လား။ တစ်ခါကနဲ့ အစပျိုးရင် တကယ့်ဖြစ်ရပ် ပေါ်နေော်... ဒဏ္ဍာရီလား ဘာမှန်းမသိပေမယ့် သနားစရာ ဇာတ်လမ်းလေးကို ပါးစပ်ရာဇဝင်လေး အဖြစ်နဲ့ တစ်ခါကလို့ပဲ အစချီပါရစေ။

တစ်ခါတုန်းက ဘုရင်ကြီးတစ်ပါးမှာ အလွန်ချောမောလှပတဲ့ သမီးတော်လေးတစ်ပါး ရှိခဲ့တယ်တဲ့ ။ အဲဒီမင်းသမီးလေးဟာ န န်းတဝှမ်းထဲမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတဲ့ တပ်မှူးလေးနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မသိအောင် တိတ်တဆိတ်ကလေး ချစ်ကြိုက်နေကြတဲ့ မင်းသမီး နဲ့ တပ်မှူးလေးဟာ တစ်နေ့ ချိန်းတွေ့နေကြတုန်း အမတ်ကြီးတစ်ယောက် မြင်သွားပြီး ဘုရင်ကြီးရဲ့ ရွှေနားတော်ကို ပေါက်ကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးက သမီးတော်နှင့် တပ်မှူးလေးကို ရှေ့တော်မှောက် အခစားရောက်စေပြီး မင်းသမီးနဲ့ တပ်မှူးလေး ချစ်ကြိုက်နေကြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်သလားလို့ မေးမြန်တဲ့ အခါ နှစ်ယောက်စလုံးက ဟုတ်ပါတယ်လို့ ဝန်ခံလိုက်ကြပါတယ်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ဘုရင့်သမီးနဲ့ တပ်မှူးလေးတို့ ချစ်ကြိုက်ရမလား

ဆိုပြီး ဒေါသမျက်ချောင်း ချောင်းထွက်လျက် အမိန့်တော်ချမှတ်လိုက်သည် မှာ ...

"ဘုရင့်သမီးတော်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာမှ မထောက် ဂုဏ်ရည်မတူ အဆင့်အတန်းမတူသူနဲ့ ချစ်ကြိုက်ခဲ့တဲ့ သမီးတော် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချ၍ ကျောက်တံခါးနှင့် ကျိန်စာတိုက်ပိတ်စေ..."

လို့ သမီးတော်ကို အမိန့်ချမှတ်ပြီး တစ်ဆက်တည်းမှာ တပ်မှူးလေးကိုလည်း အသာအနာ ဘယ်သူ့ဘက်မှ လျှာမထွက်ရလေအောင် ပြည်နှင့်ဒဏ်ပေးလိုက်သတဲ့ ။

အဲဒီမှာ ပဲ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ အသက်ရှင်လျက်နဲ့ ဝေးကွာခဲ့ကြပါတယ် ။ မင်းသမီးကိုလည်း ထောင်တွင်း အကျဉ်းချ၊ ကျောက်တံခါးကို ကျိန်စာတိုက်ပိတ်ပြီး တပ်မှူးလေးမှာ လည်း မင်းသမီးလေးရှိတဲ့ တိုင်းပြည်က နေ ထွက်ခွာသွားရပါတော့တယ်။

ပြစ်ဒဏ်ကသင့် ချစ်သူနှင့်ကဝေးကွာ... အသည်းနာနာနှင့်ပဲ မင်းသမီးလေးဟာ နေ့တိုင်းပဲ ငိုကြွေးနေတော့တာပေါ့။ ဘယ်သူနှင့်မှ လည်း တွေ့ခွင့်မရဘဲ အထီးကျန်နေရတဲ့ မင်းသမီးလေးမှာ အသည်းအူတွေ ကျွတ်ကျွတ်ဆူခဲ့ရပါပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ ...

မင်းသမီးလေးရှိတဲ့ အကျဉ်းထောင်ဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ သူဖုန်းစားလေးဟာ မင်းသမီးလေးရဲ့ ငိုသံကို ကြားသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ပဲ...

ဘာများ ပါလိမ့်လို့ အကျဉ်းထောင်ထဲကို ချောင်းကြည့်မိတော့ တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေတဲ့ မင်းသမီးလေးကို မြင်သွားလေတော့...

"အို... အသင်မင်းသမီး အဘယ်အတွက်ကြောင့် ဒီလောက်တောင် ငိုကြွေးနေရပါသနည်း။ သိခွင့်ရှိမယ်ဆိုရင် အကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါလော့ ။ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ့မယ်"

ဟု ဆိုလေတော့... မင်းသမီးလေးက ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အားလုံးကို သူဖုန်းစားလေးအား ပြောပြလေတော့၏။

သူဖုန်းစားလေးမှာ မင်းသမီးလေးအကြောင်းကို ကြားရပြီး စိတ်မကောင်းခြင်းများ စွာနဲ့ သနားစိတ်ဝင်ကာ

"မငိုပါနဲ့ တော့ မင်းသမီးလေးရယ်... မင်းသမီးလေး ပင်ပန်းလှပါတယ်။ မင်းသမီးလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် မင်းသမီးလေး ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုး စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုပြပါ့မယ်"

"ကောင်းပြီ အမောင်... ဒါဆိုရင် အမောင် အကျွန်ုပ်ကို စောင်းတီးပြီး သီချင်းဆိုပြပါလော့"

သူဖုန်းစားလေးဟာ ရင်ဝယ်ပိုက်လာသော စောင်းကိုတီးပြီး သီချင်းဆိုကာ မင်းသမီးလေးကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် ချောရတော့တာပေါ့။ မင်းသမီးလေးနဲ့ သူဖုန်းစားလေးရဲ့ ကြားမှာ မဟာသံတံတိုင်းကြီးက ခြားထားလျက်...။

"အို... အမောင်ရဲ့ စောင်းလက်သံနဲ့ အမောင်ရဲ့ တေးချင်းသံက နားဝင်ချို့လှပါပေရဲ့ ... ကျွန်ုပ်ရဲ့ အားငယ်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ စိတ်တွေတောင် ပြေပျောက်သွားလေရဲ့ အမောင်"

"မင်းသမီးလေး ကြိုက်နှစ်သက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော်မျိုး ကျေနပ်လှပါတယ်..."

"ကျွန်ုပ် ကြိုက်နှစ်သက်လှပါတယ် အမောင် နောက်နေ့တွေမှာ လ

ညင်း အမောင် ... လာခဲ့ပါဦး။ ကျွန်ုပ်ကို လာပြီး
စောင်းတီးသီချင်းဆိုပြပါဦးလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။"

"ကောင်းပါပြီ... မင်းသမီးရယ်"

တစ်နေ့တာ ဖျော်ဖြေမှုကို အဆုံးသတ်ပြီး သူဖုန်းစားလေးဟာ...
စောင်းကိုပိုက်၍ ပြန်လာခဲ့ ပါတယ်။

တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်..

ရက်တွေများ လာတော့ သူဖုန်းစားလေးဟာ နေ့စဉ် စောင်းတီး၊
သီချင်းဆိုနှင့် မင်းသမီးလေးကို ဖျော်ဖြေပေးရင်းပဲ
မင်းသမီးလေးအပေါ် ချစ်ခင်ကြင်နာလိုစိတ်တွေ ပေါ်လာတော့ တာပေါ့
။

ချစ်သူကို ပျော်ရွှင်စေလိုသော စိတ်ဆန္ဒဖြင့် အချစ်အတွက်
အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း ဘာမဆို ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ရာ အဆင်သ
င့်။ ထို့ကြောင့်...

တစ်နေ့မှာ မင်းသမီးလေးကို သူဖုန်းစားလေးက မေးလေတယ်။

"အသင် မင်းသမီး... မင်းသမီး ဘယ်လိုမှ ထွက်လို့ မရအောင် ပိတ်
ဆို့ထားတဲ့ ဤကျောက်တံခါးကြီးကို ဘယ်လိုဖွင့်မှ ရမှာ လဲ"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ အမောင်"

"မင်းသမီးသာ ဒီအကျဉ်းထဲက ထွက်လို့ ရမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ဘာမ
ဆို လုပ်ပေးချင်ပါတယ် မင်းသမီး"

"စိတ်လျှော့လိုက်ပါ အမောင်... ဤကျောက်တံခါးဟာ ကျိန်စာတိုက်
၍ ပိတ်ထားတာမို့ အမောင် ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့ မရနိုင်ပါ"

မင်းသမီးလေးက တားမြစ်ပေမယ့် သူဖုန်းစားလေးက ဇွဲမလျှော့ပေ။ သူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ မင်းသမီးလေးကို ဒီနေရာကနေ လွှတ်မြှောက်စေချင်တယ်။ သူမ ချစ်တဲ့ တပ်မှူးလေးနဲ့ လည်း ပြန်လည်ပေါင်းဆုံခွင့် ရစေချင်၏။

သူဖုန်းစားလေးရဲ့ အချစ်က အဖြည့်ခံဘဝနဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခြင်းလေ။ ဒါကြောင့် ဘယ်လိုကျိန်စာတွေများ တိုက်ခဲ့ပါလဲလို့ ထပ်မေးလေတော့... မင်းသမီးလေးက ဖြေလိုက်သည် မှာ ဤကျောက်တံခါးကြီးသည် မင်းသမီးလေးအပေါ် မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန်နှင့် ချစ်မြတ်နိုးသော ချစ်သူ၏ နှလုံးသွေးနှင့် ပက်ဖျန်းမှ သာလျှင် ဤကျောက်တံခါးကြီး ပွင့်ပါစေသားဟု ကျိန်စာတိုက် ထားလေသတဲ့ ...။

အဲဒီအဖြေကို ကြားပြီးကတည်းက သူဖုန်းစားလေးဟာ မင်းသမီးထံကို ရောက်မလာတော့ ဘူးတဲ့ ။ မင်းသမီးလေးကတော့ တစ်နေ့လာနိုး၊ တစ်နေ့လာနိုးနဲ့ သူဖုန်းစားလေးကို မျှော်နေရှာ တာပေါ့။ ခြောက်ရက်တိုင်တိုင် မင်းသမီးလေးဆီကို ရောက်မလာခဲ့တဲ့ သူဖုန်းစားလေးဟာ...

ခုနှစ်ရက်မြောက်နေ့မှာ တော့...

သူဖုန်းစားလေးဟာ တပ်မှူးအဝတ်အစားတွေနဲ့ တပ်မှူးလေးဟန် ဆောင်ကာ မြင်းကိုစီး၍ ရောက်လာသတဲ့ ။ မြင်းပေါ်မှ ဆင်း... ဆင်းချင်းပဲ ပါးစပ်မှ အော်ပြောလိုက်သတဲ့ ။

"နှမတော်ရေ... မောင်တော်ရောက် လာပြီ ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့ ... နှမတော်ကို ပိတ်လှောင် ထားတဲ့ ဒီ ကျောက်တံခါးကြီးကို မောင့်တော့်နှလုံးသွေးနဲ့ ပက်ဖျန်းပြီး ဖွင့်ပေးပါမယ်"

ဟု ဆိုကာ သူ့နှလုံးသားတည့်တည့်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ဓားနဲ့ ထိုးစိုက်လိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီး ဓားကို ပြန်နှုတ် ယိုစိမ့်လာတဲ့ နှလုံးသားမှ

သွေးစက်တွေကို လက်ခုပ်နှင့်ခံယူပြီး ကျောက်တံခါးကြီး ကို ပက်လိုက်
ပါတော့တယ်။ ကျောက်တံခါးကြီးလည်း ပွင့်သွားရော...

"အို... မောင်တော်... မောင်တော်... ဖြစ်ရလေ မောင်တော်ရယ်..."

မင်းသမီးလေးက တကယ်ပဲ သူ့ချစ်သူ တပ်မှူးလေး ပြန်လာတယ်
ထင်ပြီး သူဖုန်းစားလေး ကို ပြေးပွေ့ပြီး ငိုပါလေတယ်။ နောက် မျက်နှာ
ကိုလည်း သေသေချာချာ ကြည့်မိရော သူဖုန်းစားလေးဖြစ်နေတော့...

ဟင်... ဆိုပြီး လွှတ်ချလိုက်ပါပေတယ်။ ထိုအချိန်မှာ ပဲ...

"နှမတော် ... နှမတော်ရေ... မောင်တော် နှမတော်ဆီကို ပြန် လာပြီ
"

"အို... မောင်တော်"

တကယ် တပ်မှူးလေးအစစ်က ပြန် လာပြီမို့ မင်းသမီးလေးဟာ သူ
ချစ်သူ တပ်မှူးလေးဆီကို ချက်ချင်းပဲ ထပြေးလေသတဲ့ ။ အဲဒီမှာ ...

မင်းသမီး...

သွေးအိုင်ထဲမှာ လဲကျနေတဲ့ သူဖုန်းစားလေးဟာ ရှိသမျှ အင်အား
လေးနဲ့ တိုးဖွဖွ ခေါ်ရင်း မင်းသမီးလေးရဲ့ ခြေထောက်ကလေးတစ်ဖက်
ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါတယ်။

သူ တွေးလိုက်တာက..

သူ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူ့ချစ်သူ မင်းသမီးလေးဟာ အကျဉ်းထောင်ဘဝမှ
လွတ်မြောက်သွား ခဲ့သလို ချစ်သူနှင့် လည်း ပြန်လည်ဆုံခွင့်ရလေပြီ။
သူ စွန့်စားရကြိုးနပ်ပြီလို့ လေ။ အနစ်နာခံလိုက်တဲ့ သူဖုန်းစားလေးရဲ့
အချစ်ဟာ ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ အဖြည့်ခံသက်သက်ပါ။

ရင်မှာ မချို့ယွင်းသော ချစ်ခြင်းမေတ္တာများ နှင့် နောက်ဆုံးထွက်သက် မတိုင်ခင် ချစ်သူနဲ့ ခြေဖမိုးလေးကို နမ်းလိုက်ရရင်ပဲ သေပျော်ပါပြီ ဟု စိတ်ဝယ်ဖြစ်လျက်...

မင်းသမီးလေး၏ ခြေဖမိုးလေးကို နမ်းလိုက်ကာ နေရာမှာ တင်ပဲ အသက်ဝိညာဉ် ချုပ်ငြိမ်းသွားပါလေတော့တယ်။

ဒါပေမဲ့...

မင်းသမီးလေးက သူဖုန်းစားလေးကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပဲ သူမ ခြေထောက်ကို ရုန်းဖယ်ပြီး သူ့ချစ်သူ တပ်မှူးလေးရှိရာကိုပဲ ပြေးပါလေတော့တယ်။

(၁)

"အဟင့်... ရွတ်"

"ဟား... ဟား... ဟား... ဟား"

စည်သူ စကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်ထံမှ ရှိုက်သံနှင့် နှပ်ညှစ်သံကို ကြားရပြီး ခွင့်ကတော့ တစ်ဟားဟားနှင့် အော်ရယ်နေတာ အပြီးမသတ်နိုင်။ ခွင့်ရယ်၊ စည်သူရယ် သူတို့ နှစ်ယောက်က နယ်ကနေ တက်လာကြတဲ့ တစ်ရွာတည်းသားတွေပါ။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် တက်လာကြသူတွေမို့ ရွာကိုပြန်ဖို့ များ ဘယ်သူကမှ စမပြောမိ ကြပေ။ သုံးယောက်သား ကြုံရာအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ပြီး အိမ်ငှားနေကြသည် ။ လောလောဆယ် အဆင်ပြေနေသူက ကျော်ကျော်။

သုံးယောက်စလုံးက သူ့အိုင်ဒီနှင့်သူ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ကိုယ်၊ ကိုယ့်ဝါသနာနှင့်ကိုယ်မို့ အတွဲညီနေကြတာပါ။ စည်သူနှင့် ခွင့်က တစ်ရွာတည်း။ ကျော်ကျော်နဲ့ က ဒီရောက်မှ ဆုံပြီး သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြတာ။

ကျော်ကျော်က အခု ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရနေပြီ။ စည်သူက ကားပွဲစားယောင်၊ ဘာယောင်ယောင်၊ သူ့အလုပ်ကလည်း အဆင်ပြေရင် အထောသား။ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘဲ ထိုင်စားနေရသူက ခွင့်။

ကျော်ကျော်ရသည့် လစာနှင့် သူတို့ သုံးယောက် ချွေတာ၍ စားကြသည် ။ စည်သူ အဆင်ပြေရင်တော့ အဝတ်အစားလေး ဝယ်ဝတ်ကြ... ကောင်းကောင်း လေး စားရအောင် ဆိုင်သွားကြ။ စုဘူးလေးထဲကိုတော့ ကျော်ကျော် လစာထဲက တစ်လတစ်သောင်းလောက် ထည့်ဖြစ်အောင် ထည့်ကြသည် ။

စည်သူ ရလာရင်တော့ အဆင်ပြေရင် ပြေသလို စုဘူးထဲသို့ ထည့် ဖြစ်၏။ ခွင့်က သူငယ်ချင်းတွေ မောမောပန်းပန်း ပြန်လာရင် အဆင်သင့် စားရအောင် အိမ်မှာ ရေခပ်၊ ထမင်းချက်။

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခိုခြင်း၊ ကပ်ခြင်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် အလွန် ချစ်ကြ၏။

ခွင့်က အဆိုတော်ရူးလေ။ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တဲ့ ပိုးက ဘယ်ဆေးမှ မနိုင်လို့ ကိုယ့်ဇာတိကို စွန့်ခွာပြီး နီးနီးစပ်စပ်ရှိနိုင်မည့် ရန်ကုန်မြို့ကို

တက်လာခဲ့တာ။ ရွာမှာ ကတော့ လယ်သမားသားက လယ်မလုပ်ချင်ဘဲ
အဆိုတော် ဖြစ်ချင်လို့ ရမလား။

ဘုန်းကြီးနဲ့ ဘီးလိုပဲ...

"မဖြစ်နိုင်တာကွာ..."

"ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လာမှ မဟုတ်ဘူး "

"မမှီတဲ့ ပန်းကို တုံးခုလှမ်းတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး"

"အဆိုတော်တော့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ... အခြောက်ကျော်ပဲ ဖြစ်မယ်
။ သူများ လွှင့်ပစ်တဲ့ ထမင်းကြမ်းကို ကောက်ပြီး အခြောက်လှန်း ကျော်
စားမယ့် အခြောက်ကျော်လေ"

"ထိုသို့ ... ထိုသို့ ကဲ့ရဲ့ ဝေဖန်သံတွေကို အံ့ကြိတ်ပြီး တင်းခံကာ ဘဝ
ကို နာခဲ့ရသူက ခွင့်။ နာမည်အပြည့်အစုံက ခွင့်လန်းသစ်။ အဖေနဲ့ အ
မေက ဒီနာမည်ကို ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပေးခဲ့သလဲ ဆိုတာတော့ သူ မသိပေ
။

နာမည်နှင့်လိုက်အောင်တော့...

အမြဲတမ်း မျက်နှာက ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းနေတတ်သူ...။ အတွေးအ
ခေါ်အသစ်များ နှင့် အချိန်ရတိုင်း သီချင်းစပ်နေတတ်သူ...။

စည်သူကျတော့ တစ်မျိုး။

သူက စာရေးဆရာရူးလေ။ ကဗျာစပ်တာတို့ ဝတ္ထုရေးတာတို့ ကို ဝါ
သနာပါသည် ။ သူလည်း ခွင့်လိုပဲ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ပြစ်တင်ရှုံ့ချမှုတွေကို
ခေါင်းငုံ့ခံရသူ။ နှစ်ယောက်ပေါင်းမိကာ ရန်ကုန်သို့
တက်လာခဲ့ကြတာပါ။

ဝါသနာမတူပေမယ့် တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်းသွားမို့
သူများ သူငယ်ချင်းတွေထက် ပိုပြီး ကြင်နာကြ၏။

အခု စည်သူက...

ကားပွဲစားလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်ရင်း မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီဖြင့်
ဂျာနယ်တွေမှာ သူ့ဆောင်းပါးတွေ ကြိုးကြားကြိုကြား ပါခွင့်ရ လာပြီ။

ဒါကြောင့်...

နွေဘက်မှာ အ လုပ်သွား၊ ညဘက်မှာ စာရေးသည် ။ ခွင့်လည်း ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ဖို့ ပြောပေမယ့် လက်မခံ။

"ပိုက်ဆံရှာဖို့ က ငါတို့ နှစ်ယောက် တာဝန်ထား တို့ က သူများ တွေ
လို ဆိုင်မှာ ချိုင့်ဆွဲစားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ။ ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်
ပိုက်ဆံစုနေကြတာ၊ ခြိုးခြံချွေတာ စားနေရတဲ့ ဘဝမှာ ... မင်းက မီးဖို
ချောင်ဝင်ပြီး စာဖိုးမှူးပဲလုပ်... အားနေရင် သီချင်းရေးပေါ့ကွာ... တို့
တွေ ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်ခွင့်ရအောင် လုပ်ရမယ်... ယောက်ျားတွေကွ ...
မဟာဇနကရဲ့ ထုံးကို နှလုံးသွင်းကြတာပေါ့"

ဆိုသောကြောင့် ခွင့်က အိမ်မှာ ပဲနေပြီး စားဖိုမှူးလုပ်ရသည် ။
ကျော်ကျော်က ဘာရယ်လို့ တိတိကျကျ ဝါသနာမပါပေမယ့် ဘဝကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် နာကျင်ခဲ့သူ။

မိထွေးရဲ့ ဩဇာအာဏာအောက်မှာ တုံးအောက်က ဖားလို ပြားသထက်ပြားခဲ့ရသူ၊ အဖေက အသက်ရှူနေသေးလို့ သာ။ ဪ... ငါ့မှာ အဖေရှိပါသေးလားလို့ တွေးရတယ်။ မယားက သေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်။

မယားရဲ့ ဘက်တော်သားဖြစ်နေတဲ့ အဖေလုပ်သူက သားဖြစ်သူကို မိထွေးက ဘယ်လိုပဲ နှိပ်စက်နှိပ်စက် ငုတ်တုတ်က မလုပ်သူ။ တစ်ခါတ

စံခါ သူကပါ တောင်ပဲလှော်ကြားဆားညှပ်၍ ကျော်ကျော်ကို ဆူလိုက်၊
ဟောက်လိုက်၊ မာန်လိုက်၊ မဲလိုက် လုပ်သေးသတဲ့ ။

ဒါကြောင့်...

သူတို့ နဲ့ ဝေးပြီးရောဟု သေမထူး၊ နေမထူး စိတ်ကိုပိုက်ကာ ခြေဦး
တည့်ရာ လျှောက်သွားနေရင်း ခွင့်တို့ နဲ့ တွေ့ခဲ့တာလေ။

ဆူဆူပူပူကြားထဲကနေပဲ ကိုယ့်ကျောင်းစရိတ် ကိုယ်ရှာပြီး အဝေးသ
င်နဲ့ ဘွဲ့တစ်ခုကို ရအောင် ယူခဲ့သည် တဲ့ ။

သူတို့ သုံးယောက်မှာ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် စိတ်ဆိုး၊ စိ
တ်ညစ် လုံးဝ မရှိကြပေ။ အရာအားလုံး အေးအတူ ပူအမျှပါပဲ...။

အခုလည်း ...

စည်သူက စာရေးဆရာရူးမို့ သူ့အကျင့်အတိုင်း ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်
ကို ပြောပြလေခြင်းပါ။ ပုံပြင်၊ ဒဏ္ဍာရီ၊ ဝတ္ထု စသည့် အကြောင်းလေး
တွေကို ပြောနေရမှ စားဝင် အိပ်ပျော်သူ။

"စည်သူ"

"ဟေ..."

"မင်းပြောပြတာ ပုံပြင်လား... ဒဏ္ဍာရီလား"

အသည်းနုတဲ့ ကိုရွှေကျော်ကျော်က မျက်ရည်စို့စို့နှင့် မေးပေမယ့် ခွင့်
ကတော့ ရယ်နေတုန်း ပါပဲ။

"အဲဒါတော့ ငါလည်း သေချာမသိဘူးကွ၊ သူများ ပြောပြတာကို
ကြားဖူးလို့ မင်းတို့ ကို ပြန်ပြီး ဖောက်သည် ချတာ"

"ဟား... ဟား... ဟား"

"ဒီလောက် သနားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို နားထောင်ပြီး မင်းက ဘာကိုရယ်တာလဲ ခွင့်"

ကျော်ကျော်က မကျေနပ်သံကြီးနှင့် မေး၏။

"ဇာတ်လမ်းထဲက သူဖုန်းစားကိုရော မင်းကိုရော သဘောကျလို့ ရယ်တာပေါ့"

"ဘာကို သဘောကျတာလဲ"

"ယောက်ျားကြီးဖြစ်ပြီး တစ်ထောင့်တစ်ညပုံပြင်ကို နားထောင်၊ မျက်ရည်ကျတဲ့ မင်းကို သဘောကျတာ"

"ဟေ့... ယောက်ျားက ယောက်ျားပဲ... အသည်းနှုတ်က နုတ်ကပဲကွ။ သူဖုန်းစားလေးကို သနားလို့ ငိုတာ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီလောက်ချစ် ဒီလောက်အနစ်နာခံတာတောင် ဟို... မင်းသမီး အစုတ်ပလုတ်က ပြန်ပြီး လှည့်ကြည့်ဖော်မရဘူး။ သူဖုန်းစားလေး သနားပါတယ် အဟင့်... ဟီး"

"ဟေ့.. ကောင်"

ကျော်ကျော်က အသံကြီးက ကျယ် လာပြီမို့...

"ရွံ့စရာကောင်းအောင် မလုပ်နဲ့ ကျော်ကြီးရာ။ အဲဒါ ပုံပြင်ထဲမှာ ကွ၊ အခုခေတ်က မော်ဒယ်ခေတ်... အင်တာနက်ရှင်နယ်ခေတ်။ အဲဒီလိုအသက်ပေးပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ပြမယ့် ကောင်... အပြင်လောကမှ တစ်ကောင်မှ မရှိဘူး"

"အဲဒါတော့ ငါ ကန့်ကွက်တယ် ခွင့်"

ကန့်ကွက်လိုက်သော စည်သူ့အသံကြောင့် ခွင့်ပိုက်ထားသော ခေါင်းအုံးကို ဆွဲဖယ်ပြီး စည်သူ့ ဘက်သို့ ကိုယ်ကြီးကိုင်းကျလာ၏။

"ဘာကန့်ကွက်တာလဲ"

"မင်းစကားကိုလေ... ခေတ်တွေ ဘယ်လိုလဲ ပြောင်းပြောင်း... မဟောင်းနိုင်တဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းတွေက အများကြီးပဲ။ ကိုးရီးယားဇာတ်လမ်းတွေလို အပိုင်းတွေနဲ့ တောင် ခွဲပြော လို့ ရသေးတယ်"

"ပြောပါဦး... အချစ်အဘိဓမ္မာ စာရေးဆရာကြီးရဲ့ "

"မငေါ့နဲ့ ... နားရင်းထတီးလိုက်မယ်"

စည်သူပြောတော့ ခွင့်က ဟဲခနဲ ရယ်လေသည် ။ သီချင်းစပ်ရင်သာ စကားလုံးလှလှလေးတွေ သုံးပြီး အငှားခံစားရင်းဖွဲ့ပေမယ့်... ကိုယ်တိုင်ကျတော့ အချစ်ကို နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ တတ် သူက... ခွင့်။

အချစ်အတွက် အသက်ပေးသည် ဆိုတဲ့ ကောင်တွေကို ရူးကြောင်ကြောင် အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ ငပေါတွေဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်တတ်သူ။

"ဒီမှာ ခွင့်"

"အင်း..."

"လူတိုင်းဟာလေ အချစ်ကို ခြေရာမခံမိခင်တော့ မင်းလို လေလုံးထွားတဲ့ ကောင်ချည်းပဲ။ အဲ... တစ်ကယ်တမ်း အချစ်ဆိုတဲ့ ဒီနိဒါန်းနတ်ကြီးလည်း ဝင်ပူးတာ ခံရရော... မေဆွိသီချင်းထဲ ကလိုလေ...။

အချစ်အတွက်နဲ့ အသက်ပင်သေသေ... မင်းဒဿရဲ့ မေတ္တာတရားကိုလေ... ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ရော..."

"ဒီနေရာမှာ တော့ မချစ်ဖူးတဲ့ သူချင်းအတူတူ... စည်သူက တစ်မူး

သာသွားပြီ"

"ဘာကွ"

"စည်သူက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၍ ကြည့်ကာ ကျော်ကျော် ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် တစ်ဖက်လှည့် သွားလေသည်။"

ခွင့်က မဲ့၍ ...

"စာရေးဆရာတွေများ မလွယ်ပါလား... အချစ်ဝတ္ထုရေးပြီး၊ နေရတကာကို အချစ်မျက်စိနဲ့ ကြည့်နေတော့တာပဲ။ ဝတ်တော့ အစုတ်၊ စားတော့ ကန်စွန်းရွက်ပြောတော့ အချစ်အကြောင်း၊ ဘာကိုမှ မဆိုဘူး။"

"ဟကောင်ရ... အစုတ်နဲ့ ပဲ ထုပ်ထုပ်... ကန်စွန်းရိုးထဲပဲ သွင်းသွင်း အယုတ်၊ အလတ်၊ အမြတ်မရွေး လူတိုင်း အချစ်ရဲ့ ဆိုးမွေကောင်းမွေကို ခံစားခွင့်ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ များ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်သေးသတဲ့ ။ အချစ်နဲ့ ဖွဲ့မှ စွဲမယ့် သီချင်းကို ရင်ဘတ်ဗလာနဲ့ တော့ သီးချင်းမစပ်နဲ့ ခွင့်ရေ... မင်း ရှောက်သီးဆေးပြားပဲ လည်ရောင်းရလိမ့်မယ်"

"ဟား... ဟား... ဟား"

အချစ် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို နာကြားပြီး ခွင့်က လှောင်ပြောင်ရယ်မောခြင်း သုံးကြိမ်ခေါ်သည်။ ။

ဒါကိုပဲ...

စည်သူနှင့် ကျော်ကျော်က မကျေနပ်နိုင်။ မင်း တွေ့မယ်ဆိုသော အကြည့်က ပြိုင်တူပဲ ခွင့် မျက်နှာပေါ်မှာ လက်ဆုံကျ၏။

"ရယ်ထား... ရယ်ထား... ဟွန်း အဲဒီကောင်မျိုးတွေပဲ နောက်ဆုံးမှာ နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ရမလို ဖြစ်ကြတာ"

"ကဲပါကွာ... မင်းတို့ ပြောတဲ့ အချစ်ဆိုတာကြီး ငါ့ရင်ဘတ်ထဲကို ရောက်မလာသေးတာပဲ ရှိတာ... ငါ့မှာ လည်း နှလုံးသားနဲ့ ပါကွာ၊ ခံစား တတ်ပါတယ်။ အခု မင်း စာရေးဦးမှာ မဟုတ်လား။ မင်းပြောတဲ့ အချစ် တွေကို မင်းရေးမယ့် ဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်မျှောလိုက် ဟုတ်ပြီလား"

ပြောပြီး ခွင့်က မောလိုက်တာဟူသော သဘောမျိုးနှင့် သောက်ရေအိုးဆီကို လျှောက်သွားပြီး ရေတစ်ခွက်ကို ခပ်သောက်သည်

။

စည်သူကလည်း စာရေးစာပွဲဆီသို့ ထသွားသည် ။ ကျော်ကျော်က တော့ အအိပ်မက်သူပီပီ အိပ်ရာပေါ်သို့သာ ပစ်လွဲချ၏။

သူ့ခမျာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းလာခဲ့သည် လေ။

ကျော်ကျော်က အိပ်...

စည်သူက စာရေး...

ခွင့်က ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းစပ်...

ဒါ သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ လုပ်နေကျ တာဝန်တွေ။

(၂)

"ဒေါင်... ဒင်"

ခွင့် ဂစ်တာကြိုးညှိနေ၏။ ဒါ သူ့အလုပ်လေ။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခံရသူမို့ ဂစ်တာလေးက သူ့ရဲ့ အဖော်။ တစ်ယောက်တည်း ဆိုတော့ ပျင်းတာပေါ့နော်။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘေးအိမ်က ကိုကျော်မြကြီး ရောက်ရောက်လာတတ်သည် ။ ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကို မရောက်သရွေ့တော့ သူ ချစ်သော ဂစ်တာလေးကို ပိုက်ထွေး၍ ရူးသွပ်နေရဦးမည်သာ။

"ဒင်... ဒင်"

"အလန်းလေးရေ"

"အလန်းလေး..."

ဒါ ကိုကျော်မြကြီးရဲ့ မိန်းမ... မအေးပုံရဲ့ အသံ။ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ကသူ့ကို ခွင့်လို့ ခေါ်တဲ့ သူ က နည်းသည် ။ သူငယ်ချင်းတွေလောက်ပဲ ခေါ်ကြတာ။

အမြဲတမ်း လန်းဆန်းတက်ကြွနေတဲ့ သူ့ကို ချစ်စနိုးနဲ့ အလန်းလေးလို့ ခေါ်တဲ့ သူများ ၏။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဘယ်အကြောင်းကြီးငယ်မဆို ခွင့်

တို့ က ကူညီပြီးသား၊ ဝန်ဆောင်ပြီးသား။

ဒါကြောင့် ခွင့်ဆိုလျှင် တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ချစ်ခင်ကြသည် ။ ခွင့် အဆိုတော်ရူး ရူးနေတာကို ရွာမှာ လို ပစ်တင်ကဲ့ရဲ့ မယ့်သူ မရှိ။ ရှိခဲ့လျှင်လည်း ကွယ်ရာမှာ ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရှေ့တင်တော့ အားပေးကြတဲ့ သူချည်းသား။

ဒါကပင်... ခွင့်အတွက် အင်အားတွေပဲလေ။ တစ်ခါတလေ ညများမှာ ဆိုရင် ခွင့်က ဂစ်တာတီးပြီး သီချင်းဆို... သူတို့ က လက်ခုပ်တီး အားပေးကြသည် သာ။ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်မှာ ပဲ။ မဖြစ်သေးတာပဲ ရှိတယ်။ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူး။ ခွင့်က သီချင်းအဆိုရော အသံရော ကောင်းတယ်လို့ ထောမနာပြုကြသူတွေပါ။

"အလန်းလေး..."

"မအေးပုံ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဗျ... မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ "

"နင့်အတွက် သတင်းကောင်း သယ်ဆောင်လာခဲ့တာဟေ့"

"ဟုတ်လား ဘာများ ပါလိမ့်"

"ပြောမယ်... ပြောမယ်... မောလာလို့ ငါ့ကို ရေတစ်ခွက် အရင်ခပ်တိုက်စမ်းပါဟယ်"

"ရမယ်... ရမယ်"

ခွင့် ဂစ်တာကိုချပြီး သောက်ရေတစ်ခွက် ပြေးခပ်လိုက်ကာ...

"ရော့... မအေးပုံ"

မအေးပုံက ရေတစ်ခွက်ကိုယူ၍ တဂျိုက်ဂျိုက်နှင့် သောက်ချပြီး ခွင့်ဆီသို့ ရေတစ်ခွက် ပြန်ကမ်းပေးရင်း...

"နင် ရေဒီယိုလေး ဘာလေး နားမထောင်ဘူးလား"

"ကျွန်တော်တို့ မှာ ရေဒီယိုမှ မရှိတာ... ဘယ်လိုလုပ် နားထောင်မလဲ"

"အမယ်လေး... အလန်းလေးရယ် နှစ်ထောင် သုံးထောင်တန် ရေဒီယိုလေးတစ်လုံး ဝယ်ရောပေါ့"

ခွင့်က ဟက်ကနဲ ရယ်လိုက်ကာ...

"မအေးပုံကလည်း ဗျာ... အကြောင်းသိရဲ့ နဲ့ ကျွန်တော့်မှာ နှစ်ထောင်သုံးထောင် မပြောနဲ့ နှစ်ရာ သုံးရာတောင် ဝင်ငွေရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ထမင်းနပ်မှန်နေတာတောင် သူငယ်ချင်းတွေ ကောင်းလို့ "

"နင်ကတော့ စကားကို အဆုံးထိအောင် ပြောတော့မယ်"

"ဘဝကိုက မစခင်က ဆုံးနေတာ"

"နမိတ်မရှိဟယ်၊ နင်ကတော့ ဒီမှာ အလန်းလေးရဲ့ "

"ဗျာ..."

မအေးပုံက စိတ်မရှည်သလို လေသံနှင့် ခေါင်းပေါင်းကို ဆွဲချွတ်ပြီး မျက်နှာပေါ်က ချွေးတွေ ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်လိုက်ကာ...

"ကြောက်ရင်လွဲ... ရဲရင် မင်းဖြစ်တဲ့ ၊ နင် အရင်းအနှီးကို ကြောက်နေလို့ ကတော့ အဆိုတော် မပြောနဲ့ ဖရဲသီးအော်ရောင်းရင်တောင် ဝယ်စားမယ့်သူရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မအေးပုံ"

ခွင့်ပုံစံက တကယ့်မအူမလည်။ မအေးပုံက ခွင့် လက်မောင်းကို အရန်ကော ဟူသော သဘောနှင့် ဖြန်းကနဲရိုက်ကာ...

"ဒီမှာ "

"ဗျာ..."

"နင်... ဒီအိမ်ထဲမှာ ပဲ အိမ်တွင်းပုန်းကုလားလုပ်မနေနဲ့ ။ အပြင် လေးဘာလေး ထွက်၊ မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်မှ နင့်တက်လမ်းအတွက် ဘယ်လိုလုပ်၊ ဘာကိုရှင်းပြီး ဘယ်အပေါက်ကနေ တိုးဝင်၊ ဘယ်အကွေ့ ကို ချိုး၊ ဘယ်လေကားထစ်ကနေ ခိုးတက်"

"ဟာဗျာ... မအေးပုံ စကားတွေကလည်း ရှုပ်နေတာပဲ။ ကျွန်တော် က အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တာ နဲ့ ပဲ သူများ အိမ်လှေကားထစ်ကို ခိုးတက်ပြီး အပေါက်ကနေတိုးရင် ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ထောင်နန်းစံ ရမှာ ပေါ့ဗျာ"

"ဟဲ့... ငါက သဘောကိုပြော ငတုံးရဲ့ ... ငတုံးရဲ့ "

မအေးပုံက ခွင့်လက်မောင်းကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်၍ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဆို သည် ။ ခွင့်မျက်နှာက ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့...

"မသိဘူးလေ... မအေးပုံက အရင်းအနှီးအကြောင်းလည်း ပြော တော့ ကျွန်တော့်ကို ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ လုပ်ခိုင်းမလို့ လားလို့ "

"နင်ထူနေ... ပိန်းနေတာကို ပြောရတာနဲ့ လိုရင်းကို မရောက်နိုင် တော့ဘူး"

"မအေးပုံက ဒဲ့မပြောဘဲ ဝေ့နေတာကိုး"

"အေးပေါ့ အာလိုက်တော့ ... ဟဲ့... အမယ်လေး... အလန်းလေးရယ် နင့်ကိုပြောရတာ မောတယ် တကယ်... တကယ်"

မအေးပုံက မျက်နှာလေးရှုံ့ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့နှင့်ဆိုလေတော့ ခွင့်က သွားတက်ကလေးတွေ ပေါ်အောင်ပင် ရယ်လေသည် ။

"ကဲ... လိုရင်းကိုပဲ ပြောတော့"

"အေး..."

ဒီတော့မှ မအေးပုံက...

"ဒီလို အလန်းလေးရဲ့ ။ အခု ရေဒီယိုမှာ ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ်တွေ လွှင့်နေတယ်တဲ့ ။ အဲဒါ နင် ရေဒီယိုမှာ နားထောင်ကြည့်ပါလား။ နင့်အတွက် လမ်းစလေးဘာလေး ရှိလိုရှိငြားပေါ့ဟာ"

"အဲဒါက ဘယ်နေ့တွေမှ လာတာလဲ မအေးပုံ"

"အပတ်စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ လာတာတဲ့ "

"အဘယ်ချိန်လဲ"

"နွေလယ်ဆယ်တစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီကြားမှာ "

ခွင့် တွေတွေကလေးနှင့် စဉ်းစားနေမိသည် ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဆိုကြမယ်ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ်ကို မြန်မာ့ရုပ်မြင်သံကြားကနေ လွှင့်တာပါ။

အခု... ရေဒီယိုကနေ လွှင့်တယ်တဲ့ ။

"ကဲ... ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ် အလန်းလေး၊ နင့်ကို ပြောချင်လွန်းလို့ အိမ်ကိုတောင် မဝင်ဘဲ တန်းလာတာ၊ ငါပြောတာတွေလည်း မမေ့နဲ့ ။ အိမ်တွင်းပုန်းကုလား လုပ်မနေနဲ့ "

မအေးပုံပြန်သွားတော့ ခွင့် ဂူဂူကလေး ထိုင်နေဆဲ။ ရေဒီယိုတစ်လုံး နှစ်ထောင် သုံးထောင်တဲ့ ။ ဝယ်နားထောင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလားပဲ။ ခက်တာက အလုပ်အကိုင်မရှိလို့ ပိုက်ဆံ မရှိတာ။ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောဖို့ ကျ အားနာသည် လေ။

ခွင့် ဘာလုပ်ရမလဲ...

မအေးပုံ ပြောတာမှန်တယ်။ မနက် ထမင်းချက် ဟင်းချက်ပြီး သူ တစ်နေကုန် အပြင်ထွက်လို့ ရသားပဲ။ ကျော်ကျော်က ထမင်းချိုင့်နဲ့ သွားတာ။ စည်သူက အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ အပြင်မှာ ကြုံရာ ဝယ်စားတတ်သည် လေ။

သူတို့ အတွက် ဘရိတ်ဖတ်စ်က လူမစုံ။

ဟုတ်တယ်။ သူ အလုပ်တစ်ခုခု ရှာမှ ။ ဒါမှ သွားရင်းလာရင်း ဗဟုသုတလေး ဘာလေးရ... အမြင်လေးဘာလေး ကျယ်ပြီး သူ့ဝါသနာအတွက် လမ်းစရှာလို့ ရမှာ ။

သုံးယောက်ရှိလို့ သုံးယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်တော့ စားရေးသောက်ရေးအတွက် အဆင်ပြေ တဲ့ အပြင် ဝင်ငွေအပိုရတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းတွေက တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် နေကြလို့ လား ဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ။

ခွင့်ကိုက အားနာတာ။ အားလုံး အေးအတူပူအမျှထဲကနေ သူက တစ်မူးပို၍ မနိုက်ချင်တာ လေ။ အလုပ်မရှိတဲ့ သူက ရေဒီယိုတစ်လုံး ဝယ်ပေးပါလို့ ထပူဆာရအောင် ဟိုနှစ်ယောက်က ကိုယ့်အဖေ၊ အမေ မဟုတ်။

နာရီကို ငဲ့ကြည့်ပြီး အတွေးကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ဒီနာရီလေးတောင် ရွာကထွက်လာ ကတည်းက ပါလာလို့ ဝတ်နေရတာ။

ဟိုကောင်တွေ ပြန်လာချိန်နီးပြီ။ ထမင်းပွဲ အဆင်သင့်ပြင်ထားမှ ။ ခွင့် ပန်းကန်တွေ ဆေးလိုက်၏။ ပြန်လာရင် ရေချိုးပြီး ခူးခပ်စားကြရုံသာ

။

"ခွင့်"

"ဟော..."

ပန်းကန်တွေ ဆေးလို့ မှ မပြီးသေး။ ပြန်လာကြပြီ။

"ထမင်းကတော့ ဆာ လာပြီဟေ့။ လိုင်းကားပေါ် ပြေးတက်ရ၊ ပြေးဆင်းရနဲ့ ကျောက်ခဲ မျိုချထားရင်တောင် အချိန်တန်ရင် မြည်လာမလားပဲ... ဗိုက်က"

ကျော်ကျော်က ညည်းသည် ။ စည်သူက ခွင့်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း

...

"မိန်းမရေ... ဒီနေ့ ဘာချက်လဲကွ... မောင်လည်း ဗိုက်ဆာတယ်"

"ဟေ့ကောင်... လူကြားလို့ မကောင်းအောင် မခေါ်နဲ့ ။ မင်းနဲ့ ငါ လက်သီးတစ်ချက်ချင်း ယှဉ်ထိုးမလား။ ဘယ်သူက ယောက်ျားပီသဆိုတာ သိရအောင်"

ဒီလိုခေါ်တိုင်း ခွင့် မခံနိုင်တာကို သိသည် ။ သိလို့ တမင်ခေါ်တာ။ သုံးယောက်ပေါင်းမိကြ ကတည်းက တစ်ယောက်က စာဖိုးမှူး၊ နှစ်ယောက်က ဝင်ငွေရှာကြဖို့ မဲနှိုက်ကြရာ ခွင့်က စားဖိုမှူး ဖြစ်လာဖို့ မဲလိပ်က ဆုံဖြတ်ပေးခဲ့တာ။

ဒီအထဲမှာ ဘယ်သူက သက်သာတယ်၊ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ မရှိ။ ငါကဝင်ငွေ ကောင်းတယ်... မင်းက ဝင်ငွေမရှိဘူးဆိုတာ မပါ။ ရေစက်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ။ အားလုံးက စိတ်တူကိုယ်တူ။

အရိပ်မကောင်းလို့ စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေမယ့်အစား အတိတ်ဟောင်းကို ဘယ်သူကမှ တူးဖော်ပြီး မတမ်းတ။

တမ်းတပြီး လွမ်းလောက်စရာလည်း ဘယ်သူ့မှာ မှ မရှိ။ အားလုံးက ကိုယ့်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကိုယ်။ ကိုယ့်နာကြည်းချက်နဲ့ ကိုယ်။

"ပြောတော့လည်း မနာခံဘူး... မိန်းမလို့ မခံချင်အောင်ခေါ်တော့ မကြိုက်။ အလိုက်အထိုက် ကြည့်နေပြန်ဖို့ ကျတော့ မျက်စိထဲမှာ မြင်ရတာ ကန့်လန့်ကြီး၊ မင်းကိုယ်မင်းလည်း မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ကြည့်ဦး။ ယောက်ျားအသံ၊ ယောက်ျားဟန်ရှိနေလို့ သာပေါ့။ မဟုတ်ရင် အပြင်ထွက်သွားကြည့် နတ်ကတော်လားလို့ မေးကြမှာ ၊ နဂိုကတည်းက အသားကဖြူ ရုပ်ကချောနေရတဲ့ အထဲ ဆံပင်တွေက ရှည်တော့ မသိတဲ့ လူတွေ မိန်းကလေးလို့ မင်းကို ထင်နိုင်ဖွယ်ရာတွေ ရှိတယ်။ ဒီဆံပင် ရှည်တွေကို မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားနေရတာလဲ။ ညှပ်ဖို့ ပြောတိုင်း တစ်ခါမှ မအောင်မြင်ဘူး။ အခုပဲကြည့် မင်းပုံစံက မင်းလုပ်နေရတဲ့ စားဖိုမှူးအလုပ်နဲ့ ကွက်တိလို ဖြစ်နေတာ"

ကျော်ကျော်က ပြောချလိုက်တာ ကရားရေလွှတ်ပါပဲ။ မနားတမ်း။ ခွင့်က ပန်းကန်ဆေးပြီးလို့ ရေတွေ စိုနေတဲ့ လက်ကို ပုဆိုးစနှင့် ပွတ်တိုက်သုတ်ရင်း ထလာသည် ။

ခွင့် ဒီဆံပင်တွေကို မညှပ်တာ။ ခေါင်းတစ်လုံး ဆံပင်ညှပ်ရင် ဘယ်လောက်ဆိုတာ တွက်နေလို့ ။ ဆံပင်ရှည်လာတိုင်း ခဏခဏ ဆိုင်သွားရင် ခဏခဏ ပိုက်ဆံကုန်နေမှာ ။ အဲဒီတော့ ဆံပင်တစ်ခါညှပ်လို့ ပေးရမယ့်ပိုက်ဆံအတွက် တန်အောင်ပဲ ထားလိုက်တာ။ မက်မောလွန်းလို့ မဟုတ်။

"ဆိုင်မှာ ဆံပင်တစ်ခါ သွားညှပ်ရင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပေးရလဲ။ မင်းတို့ သိတယ် မှတ်လား။ ခဏခဏညှပ်ရင် ခဏခဏ ပိုက်ဆံပေးနေရမှာ ။ ကိုယ့်မှာ ငွေလုပ်စက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့..."

"ပြီးတော့... ဘာဖြစ်လဲ"

"အခုခေတ်ထဲမှာ ဆံပင်တွေ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးရှိလဲ မင်းတို့ သိ

လား... အဲဒါကြောင့် တန်အောင်ထားမလို့ "

"ထို့..."

"မင်း... ဆံပင်ရောင်းတော့ ဘယ်လောက်ရမှာ မို့လဲ။ တစ်သက်စာ ဖူလုံမှာ မို့လား"

စည်သူက မဲ့ရွဲ့၍ ပြောနေသည် ။ ဒီတစ်ခါ ခွန်းတုံ့ပြန်ရင် သူတစ်လိမ် ကိုယ်တစ်လိမ်နှင့် စကားကြောရှည်ဦးမယ်ဆိုတာ ခွင့် သိ၏။

ဒါကြောင့်... ငြိမ်နေလိုက်တော့သည် ။ ခွင့်က ရေချိုးပြီးသားလူမို့ ထမင်းပွဲပြင်ပေးဖို့ လုံးပမ်းတော့၏။ သူ့ပုံစံကလည်း ပြောမယ်ဆို ပြောစရာ။ အသားအရောင်က ဖြူနေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အဝါရောင်နှောသည့် ဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရေ။ အလှအပကို ခုံမင်သူမဟုတ်ပါဘဲ မျက်နှာပေါ်မှာ ဘာအဖုအပိန့် အစက်အပျောက်မှ မရှိတာက သူများ တွေလို ဘာတွေညာတွေ လိမ်းပြီး ပြုပြင်တာမပါ။

စည်သူနဲ့ ကျော်ကျော်ကမှ စနိုးလေး ဘာလေး လိမ်းသေးတယ်။ ခွင့်က မှန်ရှေ့ရောက်မိလျှင် တောင် တစ်ချက်စောင်းငဲ့ကြည့်ဖော် မရ။ မျက်လုံးမျက်ခုံးကိုလည်း ကြည့်ဦး။

မျက်တောင်တိုစိတ်စိတ်တွေ ဝန်းရံခလို့ ထူထဲနေခြင်းမဟုတ်တဲ့ အရင်းထူအဖျားသေး မျက်ခုံးနှစ်ဘက်က အလယ်မှာ ခုံးသလိုလေးနှင့် ဆက်ကြည့်လိုက်လျှင် စင်ရော်ငှက်ကလေး ပျံသန်း နေသလို။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာသာမပေးဘဲ အပေါ်အောက်ညီမျှစွာနှင့် ထူထဲထဲ နီထွေးထွေး နှုတ်ခမ်းအစုံ။ သေသေချာချာ ကြည့်မယ်ဆိုရင်တော့ အောက်ဘက်နှုတ်ခမ်းက အပေါ်ထက် ပိုထူကာ ခပ်တွဲတွဲလေးရှိနေတာကို သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဖြောင့်စင်းနေသော နှာတံချွန်ချွန်က ကောက်ခြင်း ကော့ခြင်း လုံးဝ မရှိမပါ။

ဒီမျက်နှာပိုင်ရှင်ဟာ... ဂုတ်ကျော်ပြီး ပခုံးအောက် ရောက်နေသည့် ဆံပင်တွေနဲ့ ဆိုတော့ မြင်ယောင်သာ ကြည့်ပေတော့။

အဲ...

အရပ်ကတော့ ရှည်ရှည်မြင့်မြင့်ကြီးမို့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောလို့ မရခြင်းပင်။

"မင်းတို့ ရေချိုးကြတော့ ပြီးရင် ထမင်းစားမယ်"

"ဘာချက်လဲလို့ မေးတာ၊ မင်း မဖြေသေးဘူး"

ခွင့်က ပေစောင်းစောင်းကြည့်လျက်...

"ကြက်သား"

"ဟေ..."

"တယ်ဟုတ်ပါလား... ဘယ်အချိန် သွားဝယ်ချက်လဲ... ပိုက်ဆံက ရော ကြက်သားဝယ်ရ လောက်အောင် မင်းမှာ ရှိလို့ လား"

စည်သူနှင့် ကျော်ကျော် ပြီးမိသွား၏။ သူပြောတာလည်း ဟုတ်သည်လေ။ မကျက်ဘဲနဲ့ အစိမ်းစားတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျက်အောင်ချက်ပြီးမှ စားတော့ ကျက်သားပေါ့။ ယရစ်ကြက်နဲ့ ယပင်ကျက် မကွဲပြားတာကိုး။

"အေးပါ... အေးပါ ယရစ်နဲ့ ယပင်းပဲ ကွာတာပေါ့နော်... အဟီး"

စည်သူက ဟီးကနဲ ရယ်လေ၏။ နှစ်ယောက် ရေသွားချိုးကြပြီး ထမင်းဝိုင်းကို ဝင်ကြတော့။

"ဟ... ကောင်းလိုက်မယ့် ကြက်သား ကန်စွန်းရွက်ကြော်"

"အဟဲ... မင်း မမြင်လို့ ပါကွ၊ ကြက်သားတုံးတွေ ကန်စွန်းရိုးထဲ ဝင်

နေတာလေ"

"တော်သေးတာပေါ့... အိမ်မြှောင်ငါးပိချက်၊ တောက်တဲ့ ဟင်းချိုမ
ဟုတ်လို့ "

"အခုချိန်မှာ ဒါနဲ့ တန်လို့ ဒါပဲ စားရတယ်မှတ်"

"ကျော်ကျော်"

"ဟေ..."

"ခွင့် ပန်းကန်ထဲကို ကြက်သည်းလေး ခပ်ထည့်ပေးလိုက်ပါကွာ"

ကျော်ကျော်က ယုတ္တိနှင့် ကန်စွန်းရွက်ကြော်တွေကို ဟိုမွေ ဒီမွေ မွေ
ကာ...

"ဒီကောင် ဘယ်လိုလုပ် ချက်တယ် မသိပါဘူးကွာ... အသည်းက
ကြေကုန်တာထင်တယ် ရှာလို့ မတွေ့ဘူးကွ"

"ဒါဆို ခြေထောက်ရိုး..."

"အရည်ပျော်သွားတာ ဖြစ်မယ်"

"တောင်ပံ..."

"အနှူးလွန်သွားလို့ "

"ခေါင်း..."

"ဒီကြက်က ခေါင်း မပါဘူး"

"လည်ချောင်း..."

"ကြောင်ခိုးစားလို့ "

"အဆီဘူး..."

"ဟေ့... ဟေ့ကောင်"

ကြက်သားဆိုလျှင် အဆီဘူးကို ရွံလို့ ဟု ဆိုကာ မစားတတ်သော ခွင့်က ထမင်းပလုပ် ပလောင်းနှင့် ထအော်သည်။ ။ ကုလားလေး ဝက်သား မစားဘူး၊ ဝက်သားအရည်ပဲ ဆမ်းစားတယ် ဆိုတဲ့ လူလေ။

သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ ထမင်းဝိုင်းလေးက အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ဆူဆူညံညံ။ သူက ငါ့ကိုစ၊ ငါက သူ့ကိုနောက်နှင့်ပါ။

"မင်းတို့ ကို ငါပြောစရာ ရှိသေးတယ်"

"အင်း... ဘာလဲ"

ခွင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ...

"ငါ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်တယ်"

"ဘာ..."

"ဟေ့..."

စည်သူနှင့် ကျော်ကျော် အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်က ခွင့်ကို စေတနာနဲ့ အလုပ်ထွက် မလုပ်စေချင်တာပါ။ ခွင့်ကို ဘာအလုပ် လုပ်ခိုင်းမလဲ။ ရုပ်က မင်းသားလုပ်လို့ ရမယ့်ရုပ်။

ပြောရင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့လို့ အမွန်းတင်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်။ သူတို့ ရင်ထဲမှာ ခွင့်နဲ့ တန်တဲ့ အလုပ် မရှိဘူးထင်လို့ အိမ်မှာ ပဲ သက်သက်သာသာထားတာလေ။

"မင်းက ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

"တစ်ခုခုပေါ့"

"ဒါဆို မင်း ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့လေ"

"မင်းနဲ့ လိုက်လို့ ဖြစ်မလား စည်သူရ။ မင်းအလုပ်က နေပူ၊ မိုးရွာ လျှောက်သွားနေရတာ၊ ဒီကောင်ကြီး အသားတွေ မဲကုန်ပါ့မယ်"

"မပူရရေး၊ ပူရရေး ကျော်ကျော်ရာ၊ ငါက တောက တက်လာတဲ့ ကောင်ပါကွာ။ နေပူမိုးရွာ ဘာဖြစ်လဲ"

"ငါလုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ကွာ။ ငါ သူဌေးကို ပြောပေးမယ်"

စည်သူက တစ်ခုခုကို တွေးတွေးဆဆ လုပ်နေဟန်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေသည် ။ ပိုက်ဆံလေး အတော်စုမိရင်တော့ ခွင့် ရည်ရွယ်ချက်တွေကို အရင် အကောင်အထည်ဖော်ပေးချင်၏။

အခု...

နေပြည်တော် မြန်မာ့အသံက ဆိုကြမယ် ပျော်ကြမယ် အစီအစဉ် လွှင့်နေတယ်တဲ့ ။ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် ပြောပြလို့ သိရတာ။

သူ့မှာ လည်း သွားလေရာအရပ်မှာ ကိုယ့်ဝါသနာထက် ခွင့်ဝါသနာကို ဦးစားပေးတာကြောင့် နီးစပ်နိုင်မလားလို့ တေးဂီတနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အကြောင်းအရာတွေ စုံစမ်းရတာ အမော။

အခု လမ်းစတော့ တွေ့ပြီ။

နေပြည်တော်သွားဖို့ စုဘူးလေး ဖောက်ရင် ကောင်းမလား။ လောလောဆယ်အဖို့ ကတော့ အမေရှိတော့ အဘနဲ့ ပျော်ရမှာ ပဲ။

"မနက်ဖြန်... ငါ စာမူခရမယ်ကွ"

"အဲဒါနဲ့ ငါ အလုပ်လုပ်ချင်တာ ဘာဆိုင်လဲ"

"ဟွန်း... သူ့စာမူခကဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ခါထိုင်ရှိတာကို"

"ဆိုင်တာ မဆိုင်တာတွေ ငါမသိဘူး။ မနက်ဖြန် ခွင့်ကို ငါ ရေဒီယို

တစ်လုံး ဝယ်ပေးမယ်။ မင်း အလုပ်ထွက်မလုပ်ရဘူး ခွင့်။ ဒီအချိန်မှာ မင်းကို အိမ်တွင်းပုန်းခိုင်းထားတာ အချိန်တန်ရင် ရေအေးပေးခံရမယ့် ပတ္တမြားမို့လို့ သဘောထားလိုက်"

စကားလည်း အဆုံးသတ်။ ထမင်းဝိုင်းမှ လည်း အသီးသီး ထလိုက်ကြပြီ။ ခွင့်လန်းသစ် ဆိုတဲ့ ကောင်က ဘဝမလှပခဲ့ပေမယ့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားမှာ တော့ လိုတရ မင်းသားလေး လိုပါ။

(၃)

"ဟင်"

တစ်ရေးနှီးလာလို့ ဘေးလူကို လှမ်းအဖက် လက်မှာ ဟာသွားသည်
။ လူးရင်းလိုမှရင်း ကိုယ်နဲ့ များ ဝေးကွာသွားသလားလို့ လိုက်စမ်းတော့
လည်း မတွေ့။ စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်ကာ မီးခလုတ်ကို လက်နှင့်စမ်း၍ ဖွင့်လို
က်၏။

"ဖျောက်"

တစ်ခန်းလုံး မီးလင်းသွားပေမယ့် သူ့ကို ဘယ်မှာ မှ မတွေ့ရ။ ဘယ်
ထသွားပါလိမ့်။ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလည်း တော့ မသိဘူး။

ညက...

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည် မှာ အပ်ကျသံတောင် ကြားရဖွယ်ရှိ၏
။ ရင်ထဲမှာ ပူခနဲ ဖြစ်သွားခြင်းနှင့်အတူ... ထက်ထက် အိပ်ရာပေါ်မှ
လျှောဆင်းလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အသံ ခပ်အုပ်အုပ်နှင့် ခေါ်ကြည့်၏။

"အေစစ်... အေစစ်"

"အေစစ်ရေ"

"အေစစ်..."

ခေါ်ကြည့်ပေမယ့် ဘာတုံ့ပြန်သံမှ မကြားရ။ အသံကျယ်ကျယ်နှင့်

ခေါ်လို့ လည်း မဖြစ်ပေ။ လူကြီးတွေ နီးကုန်လို့ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး။ အေစစ်ကို ရိုက်ကြမှာ ။ အဆိုးဆုံးက ကိုကိုကြီးပါပဲ။ ထစ်ခနဲဆို လက်ပါပြီးသား။ သိလို့ ကတော့ အေစစ် အရိုက်ခံရမှာ ဖြစ်သလို ထက်ထက်လည်း သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး။

အားလုံးက ထက်ထက်အပေါ်မှာ ငယ်နိုင်တွေမို့ အေစစ်မှ လွဲလျှင် ထက်ထက် တစ်အိမ်လုံးကို ကြောက်ရလေသည် ။ အေစစ်နဲ့ ထက်ထက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ကစားဖော်ကစားဖက်တွေ။ အေစစ်က ထက်ထက်၊ထက် နှစ်ဆယ့်သုံးရက်သာ ငယ်သည် ။ အေစစ်တို့ က သခင်၊ ထက်ထက် တို့ က ကျွန်လို့ ပြောရမှာ ပဲ။

ထက်ထက်ရဲ့ မိဘတွေက ဒီအိမ်မှာ ထမင်းချက်၊ ခြံစောင့်ဘဝနဲ့ ပဲ အရိုးထုတ်သွားကြတာ လေ။

ထက်ထက် ဆယ်နှစ်သမီးအရွယ်မှာ မေမေက ဆုံးပါးသွားခဲ့သည် ။ ဖေဖေက ထောင်ထဲမှာ ။

ဖေဖေဖ ထောင်ကျခဲ့တာလည်း ကိုကိုကြီးအတွက် ဓားစာခံလုပ်ခဲ့တာ။ ကိုကိုကြီး ကားတိုက်မှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ နေ့မှာ ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကြီး နှစ်ယောက်အတူတူ ပန်းချိုးစေ့တွေ သွားဝယ်ကြ တာပါ။ မောင်းတာက ကိုကိုကြီး၊ ကားတိုက်မှုဖြစ်လာတော့ ဖေဖေက သူမောင်းတာ ဆိုပြီး ထောင်ကျခံလိုက်ပုံက ဓားခုတ်ရာ လက်ထိုးခံ။

အခုတော့...

ဖေဖေလည်း ထောင်ထဲမှာ ပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါပြီ။ မိဘမဲ့လေး ဖြစ်သွားတဲ့ ထက်ထက်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဖေဖေကြီးနဲ့ မေမေကြီးတို့ က မွေးစားခဲ့၏။

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားပေမယ့် စိတ်ကတော့ ချမ်းသာဖွယ်ရာ သိပ်မရှိ။ ထက်ထက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုယူပြီး ခြေသံလုံလုံနှင့် ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ။

"အေစစ်"

"အေစစ်ရေ..."

ခြံထဲရောက်မှ ပဲ ပါးစပ်ကလည်း ခေါ် ခြေထောက်လည်း တလွှားလွှား ပြေးနေရသည်။ ။ မလေးရှားပိတ်တောက်ပင်အောင်သို့ အလင်းရောင်ကို လွှဲပေးလိုက်တော့...

"အေစစ်"

ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ မလေးရှားပိတ်တောက်ပင်အောက်မှာ ထိုင်၍ တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်နေသော အေစစ်။ ထက်ထက် သူ့အနားသို့ လွှားခနဲ ရောက်သွားသည်။ ။

"အေစစ်... နင် ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဟာ"

"အဟင့်... ဟင့်"

"အေစစ်"

အပြစ်တင်ဖို့ စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီ။ သူမ အေစစ်ပခုံးကို ဖက်ထားလိုက်တော့ အေစစ်က သူမရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်လေပြီ။

"ငါ... ငါသေချင်တယ် ထက်ထက်ရယ်"

"အို... အေစစ်ရယ်"

ထက်ထက်... အေစစ်ကို ဖက်၍ သူမပါ ငိုမိတော့မလို။ ပါးပြင်သလင်းပေါ်မှာ မျက်ရည်တွေ စစ်မခင်းဖြစ်ပေမယ့် မျက်ထောင့်တွေကြားမှာ

တော့ ချီတက်ဖို့ ရာ ပုန်းခိုနေကြတာ အဆင်သင့်။

"ဘာဖြစ်လို့ ဘဝကို အရှုံးပေးချင်တာလဲ အေစစ် ရယ်။ အေစစ် သေသွားတော့ရော ဘာထူးမှာ လဲ၊ အားလုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတာလဲ အဖတ်တင်မှာ "

"အေစစ် မခံစားနိုင်တော့လို့ ပါ ထက်ထက်ရယ်"

"ဒီမှာ အေစစ်"

"ဟင်"

"နင် ဇွဲဉာဏ်လူကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သတ္တိရှိရမယ်။ သူ့အတွက် အင်အားတွေ မွေးရမယ် နားလည်လား။ အခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ညှင်းဆဲပြီး ဒုက္ခခံနေမယ့်အစား ပျော်ပျော်ကြီး နေပစ်လိုက်စမ်းပါ။ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေတယ် အေစစ်ရဲ့ ၊ စိတ်ချ... ဇွဲဉာဏ်လူ တစ်နေ့ နင့်ဆီမှာ ပြန်လာမှာ ... ငါ အာမခံရဲတယ်"

ရှိုက်သံလေးတွေ တိုးတိတ်စွာနှင့် ခြေလှမ်းကျဲ သွားလေ၏။ ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းရခြင်း ဒုက္ခသည် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံရတဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲထက် အခံရခက်၏။

အူတွေ အသည်းတွေကို ဇာဂနာနှင့် ညှပ်ထုတ်၍ ဆားလူးနေသလို။ ချစ်တာဟာ အပြစ်ဆိုလျှင် လောကကြီးမှာ လူသားတွေ ဆိတ်သုဉ်းပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။

အိုအေစစ်တဲ့ ...။

နာမည်နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ ပူလောင်ခဲ့ရတဲ့ သူမဘဝ။ ရွှေဆိုရွှေ ငွေဆိုငွေ လိုချင်တာရနေပေမယ့် အချစ်မရှိတဲ့ ကမ္ဘာဟာ ရေနဲ့ ဝေးတဲ့ ပန်းပမာသို့ပါ။

အဆင့်အတန်း မတူပါ။ ဂုဏ်ရည်မတူသူကို မချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်သူ စည်းမျဉ်းတွေခြားထား သလဲ။ အေစစ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ ရွှေပန်းကန်ကို စိန်စီပြီး ရွှေထမင်းကို ငွေဟင်းနဲ့ စားမှ အာဟာရပြည့်သည် လို့ ယူဆထားကြည်သူတွေ။

"မောင့်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်ဟာ"

"သိလို့ ပဲ ပြောနေရတာပေါ့ အေစစ်ရဲ့ ။ ဇွဲဉာဏ်ကလည်း နင့်ကို သိပုံချစ်တာလေ။ အခုလို သူ ထွက်သွားတာ နင့်ကို မချစ်လို့ မှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါသိနေတယ်။ ဇွဲဉာဏ်က သိပ်မာနကြီးတာ။ သူ နင့်မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်းကို နာကြည်းသွားတာ။ နင့်ကို ဒီအခြေအနေထက်သာအောင် ထားနိုင်ဖို့ ထွက်သွားတာလေ။ တစ်နေ့ သူပြန်လာမှာ ပါ"

"ဟုတ်တယ်နော်... ငါ့မှာ မျှော်လင့်ခွင့်ရှိတယ်၊ ငါ... ငါမငိုတော့ဘူး ထက်ထက်"

ပြောရင်းပဲ အေစစ်က မျက်ရည်တွေကို လက်ဖဝါးနှင့် ပွတ်တိုက်ပစ်၏။ မျက်ရည်ကျခြင်း ဟာ ဘဝကို အရှုံးပေးခြင်းပဲ။

အေစစ်...

ဘဝကို အရှုံးမပေးဘူး။ ဘယ်လိုလက်နက်တွေနဲ့ ပဲ ခြိမ်းခြောက်ခြိမ်းခြောက်၊ ဘယ်လို ထောက်ချောက်တွေပဲ ဆင်ဆင်၊ မာယာပရိယာယ် ကြွယ်ဝတဲ့ သူက အောင်နိုင်သူပဲ။

ဒီနှလုံးသား တိုက်ပွဲမှာ ...

အေစစ် ပရိယာယ်သုံးရမည်။ တစ်နေ့ မောင် အေစစ်ဆီကို ပြန်လာမှာ ပါ။ ထွက်သွားခဲ့တာ သုံးနှစ်ထောင် ရှိခဲ့ပြီပဲ။

သုံးနှစ်တိုင် ငိုခဲ့တဲ့ မျက်ရည်တွေ ဒီနေ့မှ စလို့ ခန်းခြောက်ပါစေသား

။ အလွမ်းနာကျနေတဲ့ ငှက်ကလေး ဒီကနေ့မှ စ၍ လွတ်လပ်စွာ ပျံသန်း
တော့မည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာချပြီး နောက်နေ့မှ စလို့ အစစ်ပုံစံက
အရင်ကနှင့် လုံးဝ ကွဲပြားသွားပြီ။

လူသစ်၊ စိတ်သစ်နှင့်...

ဘဝသစ်ကို တစ်ကနေ ပြန်စတော့မည့် ပုံစံမျိုး။ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကို
ယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ အကျဉ်းချထားရာမှ ထိုဘဝကို ခဝါ
ချလိုက်တော့မည်။

"ကိုကိုကြီး"

"ဟင်..."

ပိုင်လင်းဦး ညီမဖြစ်သူကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ခြေဖျားမှ ဆံဖျားထိ
အောင် ကြည့်လေသည် ။ သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ ကာလမှာ ညှဉ်းသိုးသိုးနှင့် စုတ်
ဖတ်ရာဇာ နေလာခဲ့သမျှ အခု... အဲဒီပုံစံတွေ ပျောက်လျက် သူ့ရှေ့မှာ ရ
ပ်နေတာက ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ကာလများ ဆီက မြင်နေကျ စနိုးဝိုက်က
လေး။ ပိုင်လင်းဦး မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာလျက်...

"ညီမလေး"

"ဟုတ်"

"ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်သွားတာလဲ"

"ကိုကိုကြီး မြင်ချင်တာ ဒီလိုပုံစံပဲ မဟုတ်လား"

"ဒါပေါ့ ညီမလေးရဲ့ "

"ညီမလေး နောင်တရပါပြီ ကိုကိုကြီးရယ်၊ ညီမလေးလေ ကိုကိုကြီး

စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ဘူး သိလား"

"ညီမလေး... ညီမလေး တကယ်ပြောတာလား ကွာ"

"အင်းပေါ့"

"ဟာ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမလေးရာ"

ပိုင်လင်းဦး ဝမ်းသာအားရနှင့် ညီမငယ်၏ ပခုံးလေးကို ဖက်လိုက်၏
။ အစတုန်းက သူတို့ မောင်နှမဘဝလေးသည် သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့ကြပြီး
သိပ်ချစ်ကြတဲ့ မောင်နှမတွေ။

ရေသည် မီးကိုနိုင်တာမှန်ပေမယ့် မေတ္တာတရားမှာ တော့ ၁၅၀၀
မေတ္တာမီး ဝင်တောက်လိုက် တာနှင့် ၅၂၈ စမ်းချောင်းလေးထဲက ရေ
တွေ ခန်းခြောက်သွားခဲ့သည် ။ ကျောင်းတက်ရင်း ညီမလေး ချစ်သူ ရခဲ့
တဲ့ အချိန်ကစပြီး သူတို့ မောင်နှမ၏ ဆက်ဆံရေးမှာ အရွက်တွေကြွေလို့
ရိုးတံပြိုင်းခဲ့ရတာ။

ညီမလေးရဲ့ ချစ်သူဆိုတဲ့ ကောင်ရဲ့ ရာဇဝင်ကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ကြ
ည်ဖြူလောက်စရာ ဘာတစ်ချက်မှ မရှိ။

အဖေက အရက်သမား...

အမေက အကြော်သည် ...

သူကိုယ်တိုင်က ကျွတ်ဆတ်ဆတ် မာကျောကျော။ ဒီလိုကောင်နဲ့ ညီ
မလေးကို သူဘောမတူနိုင်။ သူထားခဲ့တာက ညီမလေးကို လက်ညှိုးညွှ
န်ရာ ရေမဖြစ်ရုံပဲ ရှိတာ။

ခွဲဉာဏ်လူက ရုပ်ချောသည် ။ အဲဒါတစ်ခုနဲ့ ဘဝကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်
မလဲ။ ခုခေတ်ထဲမှာ ရုပ်ကို ဗန်းပြပြီး သိုက်တူးနေကြသည့် အချစ်ရေးသို

ကံတူးသမားတွေ ဒုနဲ့ ဒေး။

ဒါကို...

သူက သဘောမတူနိုင်ပါဘူးဆိုတော့ ညီမလေးက သူ့ကို ခြေရာချင်း
တိုင်းခဲ့သည် လေ။ အဲဒီ အချိန်ကတည်းက ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဆည်းလည်း
လေး အသံမသာခဲ့တာ အခုထက်ထ။

"ကိုကိုကြီး"

"အင်... ဟင်"

အေစစ် ခေါ်သံလေးကို ကြားရမှာ ပိုင်လင်းဦး အတွေးစတွေ
ပြတ်သွား၏။

"ညီမလေး... လူသစ်၊ စိတ်သစ်နဲ့ ဘဝသစ်ကို တစ်ကနေ ပြန်စမယ်၊
ကိုကိုကြီး... ကျေနပ်လား"

"ကျေနပ်တာပေါ့ ညီမလေးရယ်... ဘယ်လိုပြောပါလိမ့်"

"ဒါဆိုရင်..."

အေစစ်က လက်ဝါးလေးဖြန့်လေသဖြင့် ပိုင်လင်းဦးက ရယ်လေသ
ည် ။

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"Shopping ထွက်မယ်လေ"

"ထက်ထက်ကို ခေါ်သွားလေ"

"ခေါ်မှာ ပေါ့... သူ့ကို ဘယ်ထားခဲ့မှာ လဲ"

ပြောရင်းပဲ ထက်ထက်ပါ ရောက်လာသည် ။ ပိုင်လင်းဦး တစ်ထော

င်တန်အုပ်ကို သွားယူပြီး အေစစ် လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ အေစစ် အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်နေသည့် ကာလတွေအတွက်ပါ အတိုးချ၍ ပေးသည် ထင်။

တစ်ထောင်တန်တွေက အစည်းလိုက်။

"များ လှချည်လား"

"လိုသလောက်သုံးလေ... ပိုတာ နောက်သုံးချင်တာသုံးလို့ ရအောင် ယူထားလိုက်ပေါ့"

"Ok... ကားသော့"

ပိုင်လင်းဦး ကားသော့ကိုပါ အေစစ်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်တော့ ... အေစစ်က ခြေဖျားလေးထောက်၍ ကိုကိုကြီး၏ မေးဖျားကိုပါ နမ်း လိုက်သည် ။ ပိုင်လင်းဦးက သူမ နဖူးပြေပြေ လေးကို ပြန်နမ်း၏။

"ညီမလေး"

"ရှင်"

"စောစောပြန်ခဲ့နော်"

"ဟုတ်"

"သွားမယ်... ထက်ထက်"

ပိုင်လင်းဦး အပြီးတို့ နှင့် အေစစ်လှမ်းတဲ့ ခြေလှမ်းတွေကို လိုက်ကြ ည့်နေသည် ။ ဒီညီမလေး က သူ့ဘဝပါ။

မနှစ်ကပဲ...

ဖေဖေနဲ့ မေမေက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးသွားကြတာ သုံးလကျော် ကျော်ပဲကွာ၏။

အိမ်မှာ အလုပ်သမားတွေကလည်း လူကြီးတွေ။ အိမ်ရှင်တွေကသာ
လူငယ်တွေ ဖြစ်နေကြ တာ။

ခြောက်သွေ့နေသော ပိုင်လင်းဦး၏ ဘဝလေး ပြန်လည်စိုပြေလာ
တော့မှာ ပါလား။ ခုလို စိတ်ပြောင်းသွားတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတ
ယ် ညီမလေးရယ်။
